

VLČÍ DÍVKA

VELKÝ ÚTĚK

ANHDO

bambóok

bamb**oo**k

A stylized globe with a grid pattern, surrounded by soft, white clouds. A black silhouette of a bird in flight is positioned at the bottom center of the globe. The text 'VLCÍ DÍVKA' is overlaid on the globe in a bold, black, sans-serif font.

**VLCÍ
DÍVKA**

Text copyright © Anh Do, 2019

Illustrations by Jeremy Ley, 2019

© Grada Publishing, a.s., 2024

Translation © Martin Forman, 2024

ANH DO

VLČÍ DÍVKA

VELKÝ
ÚTĚK

Ilustroval Jeremy Ley

Dodatečné ilustrace Annie Jiová

OBSAH

1	UNESENÁ.....	9
2	NÁDVOŘÍ	22
3	POD ZÁMKEM.....	42
4	VÝSLECH	53
5	DALŠÍ DĚTI	63
6	NA ROZCESTÍ	73
7	LASKAVOST	80
8	JINÁ CESTA DOVNITŘ.....	96

9	NOČNÍ VYTÍ.....	109
10	CVAK.....	122
11	CHYTRÝ PEJSEK.....	126
12	PRÁSK!	134
13	BRÁNA.....	160
14	LOVCI.....	168
15	DOSPĚLÍ	186
16	ZNOVU NA CESTĚ.....	204

UNESEŇÁ

Držela jsem se mříží v zadní části nákladáku a zoufale volala na své psy, kteří mi postupně mizeli z dohledu.

Jitřenka, Brutus, Blesk, Čmuchal i Mrňous běželi, co jim síly stačily, ale neměli šanci nás dohnat.

Moje smečka bylo to jediné, co mi na tomhle světě zůstalo. Už čtyři roky uplynuly od doby, co moje rodina utekla z domova. Čtyři roky, co jsem vběhla hluboko do lesa a ztratila je. Kdyby nebylo mých zvířecích přátel, nevím, jestli bych vůbec přežila.

A teď to vypadalo, že ztratím i je.

Znovu jsem zavyla z plných plic.

„Buď zticha!“ vyštěkl na mě muž s knírem.

Když jsem to ráno vyběhla z lesa a uviděla tam pracovat ty dva muže, byla jsem radostí bez sebe. Zoufale jsem toužila najít nějaké lidi, a tak jsem ztratila obezřetnost. Moje smečka mě naučila chovat se opatrně, číst řeč těla jiných bytostí a předvídat, co udělají, ale tentokrát jsem se příliš nechala unést vzrušením. Na jeden hloupý okamžik jsem se zachovala... jako člověk.

Muži mě nacpali do svého nákladáku a odjeli.
Moje psy tam nechali.

Napadlo mě, jestli se náhodou před lety nepodíleli na útoku na naše město. Nejspíš patřili k armádě.

Psi už teď byli jen rozmazanou skvrnou uprostřed rozvířeného mračna prachu. Zafoukal vítr, prach se zatočil... a za chvíli nezůstalo po smečce ani památky.

Přemýšlela jsem, jestli je ještě někdy uvidím.

Vtom jsem uslyšela výkřik a podívala se nahoru do oblak. Orlička! Byla jen malou tečkou vysoko nad námi, ale pořád se nás držela. Žádný nákladák nebyl tak rychlý, aby mu nestačila.

Změň větví tvořící klenbu stromů mi však vzápětí výhled na Orličku zakryla. Jako by se zatáhla zelená opona. Otočila jsem se a zjistila, že vjíždíme do něčeho, co vypadalo jako dlouhý zelený tunel tvořený stromy.

Pokoušela jsem se zahlédnout mezi větvemi nějakou mezeru, ale bylo to marné. Jak se cesta lesem neustále někam stáčela, postupně jsem ztratila pojem o čase. Konečně se v listoví objevila díra a já jsem natáhla krk, abych viděla na oblohu.

Po Orličce nebylo nikde ani památky.

Klesla jsem zpátky na sedadlo. Věděla jsem, že mí psi jsou mi oddaní. Byla jsem si jistá, že pro mě přijdou. Možná nebyli tak rychlí jako nákladák, ale byli vynikajícími stopaři, obzvláště Čmuchal. Kromě toho tu vedla pouze jedna jediná dlouhá silnice, takže jim bude stačit jít stále za nosem.

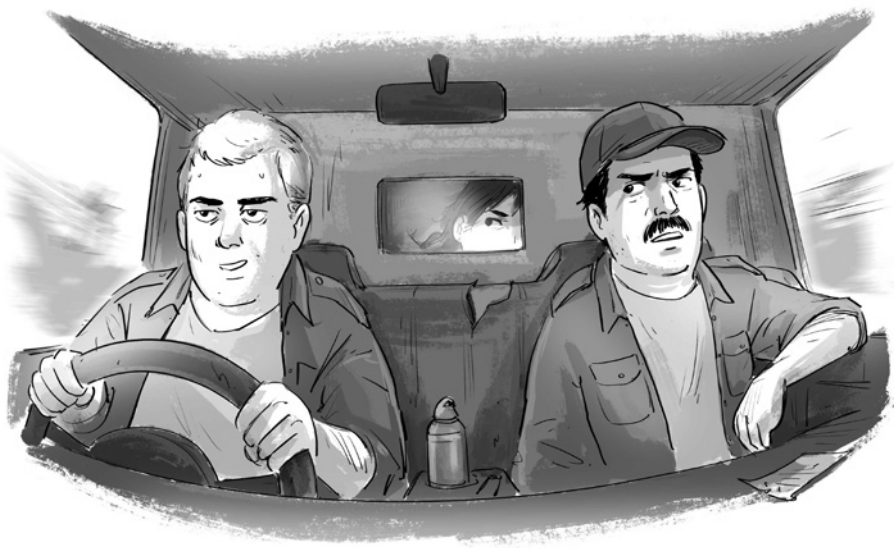
Pak se mi ale srdce zastavilo. Před námi se náhle objevila křižovatka a cesta se od ní rozbíhala třemi směry.

Hlasitě jsem zavrčela.

Řidič na mě dozadu letmo pohlédl a trochu znervózněl. „Možná bychom ji měli svázat, ne?“

Muž s knírem se tomu zasmál. „Je to jenom malá holka.“

Na křižovatce jsme zahnuli doprava. Jak moji psi poznají, kterým směrem jsme se vydali? Musela jsem jim nějak pomoci, možná jim zanechat nějakou pachovou stopu, po které by mohli jít. Jediné, co mě napadlo, bylo vytrhnout si pár vlasů z hlavy a vyhodit je ven skrz mříže.

Vlasy zavlály za nákladákem a v mžiku byly pryč. Nezdálo se to nic moc, ale doufala jsem, že i tak zanechají aspoň nějakou stopu. Jenže... bude to stačit k tomu, aby psi našli správnou cestu?

Snažila jsem se zachovat si víru v Čmucharův neuvěřitelný čich. Tolikrát předtím mě přece tak ohromil.

Zatímco jsme jeli dál, vytrhla jsem si z hlavy ještě pár vlasů a postupně je vypouštěla ven.

Muž s knírem se na mě náhle otočil. „A co jsi vůbec dělala tam venku v lese? Co?“

Zlostně jsem se na něj podívala. Nehodlala jsem mu říkat vůbec nic.

„Slyšelas mě, holčičko? Na něco jsem se tě ptal!“

Upřeně jsem na něj hleděla, tak jako jsem to dělala s Brutem, když to na mě zkoušel.

Po chvíli si odfrknul a odvrátil se. „Klidně si mlč, to je jedno. Fran už bude vědět, co s tebou.“

Sáhla jsem si rukou pod košili a sevřela v ní svůj prak. Dodávalo mi to naději. Ti muži si mysleli, že jsem jen obyčejná holka.